

πατον, τώρα τὴν ἀφίνει μόνην εἰς μίαν ἄμαξαν, καὶ εἰσέρχεται καὶ αὐτὸς εἰς ἄλλην. Τὸ ἀπαιτεῖ, λέγουσιν ἡ ἐθιμοταξία. Ὁ ἕτερος ἀπ' ἐκεῖ, μὲ ὅλην τὴν διάθεσιν, τὴν ὁποίαν ἔχει νὰ συνοδεύσῃ τὴν σύζυγόν του, ὅταν ἐξέρχεται δι' ἐργασίας της, ἢ δι' ἐπισκέψεις, προτιμᾷ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ μεταβῇ μόνη της. Καὶ τοῦτο πάλιν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθιμοταξία. Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἐπὶ τέλους, ὅστις λατρεύει τὰ τέκνα του, καὶ ὅστις θὰ ἐθεώρει τὴν μεγαλειτέραν ἀπόλαυσιν, ὀδηγῶν ταῦτα εἰς τὴν δεξαμενὴν τῶν Φιλλυρῶν, ἵνα τὰ θέσῃ εἰς μικρὰ πλοῖα καὶ κωπηλατήσῃ μετ' αὐτῶν, τὰ ἐμπιστεύεται τώρα εἰς τὸν ὑπηρέτην, διὰ νὰ τὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸν περίπατον. Καὶ τοῦτο πάλιν τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐθιμοταξία.

Ὁ κόμης, ὅστις ἐκάθητο πρὸ μιᾶς στιγμῆς πλησίον τῆς Ἑμμας, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ἐὰν εἶχομεν τὴν εὐτυχίαν ν' ἀποκτήσωμεν τέκνα, δὲν θὰ ἐπιδροῦμεν βεβαίως τὴν συνήθειαν περὶ ἧς ὁμιλεῖ ὁ Λύσανδρος. Δὲν ἔχει οὕτω, φίλη μου ;

Ἡ Ἑμμα δὲν ἀπεκρίθη, ἡρυσθίασε, καὶ ἔπαυσε νὰ μειδιᾷ, γενομένη αἰφνης σκεπτικῇ. Τὰ διάφορα ταῦτα δείγματα τῆς συγκινήσεως, ἦσαν τόσον ἀνεπαίσθητα, ὥστε ὁ κόμης δὲν ἔδωκε καμμίαν προσοχήν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Λύσανδρον, οὗτος ἐθεώρησε τὴν στιγμιαίαν ταύτην σιωπὴν ὡς ἐπιδοκιμασίαν τῆς τελευταίας φράσεώς του, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν κόμησαν καὶ τὴν κόμησσαν,

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, εἶπεν, ὅτι γνωρίζω τοὺς Παρισίους, ἂν καὶ δὲν ἐγενήθην ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν.

— Τοὺς γνωρίζεις θαυμάσια, τῷ εἶπεν ὁ ἐξαδελφός του, εἶσαι λαμπρὸς παρατηρητής.

Καὶ ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῶν λόγων τοῦ κόμητος, ὁ Λύσανδρος ἐξηκολούθησε—διότι ἦτο ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἄμα ἐννοήσωσιν, ὅτι μεγάλῃ ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν οἱ λόγοι των, ἐξακολουθοῦσιν ἔτι περισσότερον.

— Καὶ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς θυσίας τῶν διαθέσεων, εἶπεν ἐκεῖνος, ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ περὶ τῆς θυσίας ἀκόμῃ τῆς καρδίας, διότι καὶ αὕτη πρέπει νὰ βυθίζεται μετὰ τοῦ συρμού. Καὶ ἰδοὺ ἐν παραδείγματι, ἀφ' οὗ ἔγινε πλέον κοινῶς παραδεκτόν, ὅτι ὅταν εἰς σύζυγος ἀπατάται νὰ μὴ προξενῇ τὸ ἐλάχιστον σκάνδαλον· πολλοὶ σύζυγοι προσποιοῦνται ὅτι ἀγνοοῦσι τὴν πλῆξασαν αὐτοὺς δυστυχίαν, καὶ ἂν προσέτι ἐγκατελείφθησαν ὑπὸ τῶν συζύγων των. Μεταβαίνουσιν εἰς τὰς ὑποθέσεις των, ὡς καὶ πρότερον, τρέχουσιν εἰς τὰς διασκέδασεις των, ἐνοικιάζουσι θεωρεῖον εἰς τὸ θέατρον, πλησίον ἐκείνου τῆς συζύγου των, καὶ τὰς χαιρετῶσι σχεδόν, ἐὰν ἐκεῖναι ἔχουσι τὴν ἀναίδειαν νὰ παρατηρῶσι τὸν σύζυγον των ὁσάκις τὸν συναντῶσι.

Ὁ κόμης ἠγέρθη· ὁ τελευταῖος μονόλογος ἤρχισε μεγάλως νὰ τὸν ἀνησυχῇ. Ἐπλησίασε τὸν ἐξαδελφόν του καὶ θέ-

των τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ εἶπε :

— Εἰς τὸν τόπον σου τί κάμνει σύζυγος ἀπατηθεὶς ;

— Φονεύει τὸν ἐραστὴν τῆς συζύγου του, ἀπήντησεν ὁ Λύσανδρος.

— Ὁ σύζυγος οὗτος ἔχει μέγα ἄδικον.

— Πῶς εἶπατε ;

— Ναί, ἔχει ἄδικον, τί ὠφελεῖ νὰ τὸν φονεύσῃ, τὴν ἐπιούσαν θὰ ἦνε δυστυχέστερος.

— Καθ' ὅμως λοιπὸν ντὶ πρέπει νὰ κάμῃ ;

— Ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ὁ κόμης, ὅτι ὅταν ἀγαπᾷ τις, πᾶσα ἡ εὐτυχία του ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται, δὲν φονεύει οὐδένα, ἀλλ' αὐτοκτονεῖ.

— Μὰς καθυπεχρέωσας ! εἶπεν ὁ Λύσανδρος, ἐν ᾧ ὁ κόμης, διευθυνόμενος πρὸς τὴν ἐστίαν, ἔσυρε τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου.

Εἰς τὴν Ἑμμαν ἀφ' ἑτέρου οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ συζύγου της, ἐνεποίησαν βαθεῖαν ἐντύπωσιν. Ἐὰν ὁ κύριος Φρουασύ δὲν ἀπησχολεῖτο δίδων διαφόρους διαταγὰς εἰς τὸν εἰσελθόντα ὑπηρέτην, θὰ ἐξεπλήσσετο διὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς φυσιογνωμίας τῆς κομῆσεως, ἀλλ' ὅταν τὰ βλέμματά των συννητήθησαν, πᾶσα συγκινήσις ἐκ τοῦ προσώπου τῆς τελευταίας εἶχε πλέον ἐκλείψει.

— Διέταξα νὰ ἐτοιμάσωσι τὴν ἄμαξάν μου, τῇ εἶπεν ὁ κόμης, διότι θὰ ὑπάγω νὰ καθήσω ὀλίγον εἰς τὴν Λέσχην, ἐὰν ὅμως ἐπιθυμῇτε νὰ κάμετε μικρὸν περίπατον εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἑμμα. Δὲν μ' ἀφῆκε ἀκόμῃ ἡ ἡμικρανία καὶ δὲν θὰ ἐξέλθω ἀπόψε.

Ὁ κόμης ἡσπασθη τὴν σύζυγόν του, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Διερχόμενος πλησίον τοῦ Λυσάνδρου, καὶ βλέπων αὐτὸν ἐντελῶς ἀποκοιμηθέντα, εἶπε πρὸς τὴν κόμησσαν :

— Σὲ ἀφίνω ἐδῶ μ' ἕνα ἀστεῖον σύντροφον.

— Ἰσα ἰσα ὁ σύντροφος, ὅστις μοὶ χρειάζεται, εἶπεν ἡ Ἑμμα, διότι ἐντὸς ὀλίγου ἀποχωρῶ εἰς τὰ δωμάτιά μου.

Καὶ ἐνῶ ὁ κύριος Φρουασύ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἄμαξάν, ἥτις τὸν ἀνέμενε εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μεγάρου, ἡ Ἑμμα ἐκάλει τὴν θαλαμηπόλον της καὶ ἀπεσύρετο εἰς τὰ ἰδιαίτερα δωμάτιά της.

Ὁ δὲ Λύσανδρος ὠνειρεύετο ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀποικίας, ὑπὸ τὸ πυκνὸν φύλλωμα τῶν πλατανεῶν καὶ τῶν βανανεῶν, ἐξηπλωμένος ἐπὶ μαλθακῆς κρεμαστῆς κλίνης, τὴν ὁποίαν ἐκίνουν ἐν ρυθμῷ ὠραῖαι χεῖρες ἑτερόχθονος γυναικός.

Β'

Ἀφ' οὗ ἀνέλθῃ τις τὰ Ἠλύσια Πεδία, καὶ διέλθῃ τὴν Θριαμβευτικὴν Ἀψίδα, κάμψῃ δὲ τὴν ὁδὸν Νειλλύ, καὶ σταματήσῃ ἀριστερά, πλησίον τῆς θύρας τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, μένει ἑκπληκτός διὰ τὰς ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος ἐπελθούσας μεταβολὰς, εἰς τὸ περίξ τῶν Παρισίων ἐκεῖνο μέρος. Εἰς τὴν θέσιν τῶν

παραπηγμάτων, ἅτινα ἄλλοτε ἐχρησίμευον ὅπως σταθμεύωσιν οἱ ἐνοικιαζόμενοι, χάριν διασκεδάσεως ἵπποι καὶ ὄνοι, οὓς πάντες σχεδὸν ἐγνωρίσαμεν κατὰ τὴν παιδικὴν μας ἡλικίαν, ἐξετείνεται τώρα ὠραία ὁδός, χωριζομένη τοῦ δάσους δι' εὐρείας τάφρου, κεκαλυμμένης διὰ φυτῶν. Ἐτι δὲ περισσότερον στολίζει τὴν ὁδὸν Νειλλύ, οἰκία μεγαλοπρεπῆς ἅμα καὶ κομψή, ἔχουσα ὠραῖον κήπον, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου κεῖται μικρὰ οἰκία, ἀπέναντι ἀκριβῶς τῆς τάφρου καὶ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης. Ὅθεν δύναται τις νὰ μεταβῇ εἰς τὰς οἰκίας ταύτας ἐκ δύο μερῶν, ἢ ἐκ τῆς πόλεως, ἢ ἐκ τῆς ἐξοχῆς, κατ' ἀρέσκειαν.

Εἰς τὴν μικροτέραν οἰκίαν κατῴκουν, καθ' ἣν ἐποχὴν λαμβάνει χώραν ἡ διήγησίς μας, δύο μόνον γυναῖκες. Ἀλλ' ὁποῖος δεσμός συνέδεεν ἀμφοτέρους δὲν ἦτο εὐκολὸν νὰ μάθῃ τις. οὐδενὸς τῶν γειτόνων γνωρίζοντος ἀκριβῶς τι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Διότι αἱ δύο αὗται γυναῖκες ἔζων ἐν αὐστηρᾷ ἀπομονώσει, καὶ δὲν εἶχον σχέσιν μετ' οὐδενὸς κατοικοῦ τῆς ὁδοῦ Νειλλύ. Τοῦτο μόνον ἦτο γνωστὸν, ὅτι ἡ πρεσβυτέρα ἦν περίπου πεντήκοντα ἐτῶν καὶ ὠνομάζετο κυρία Ὁδρύ, ἡ δὲ νεωτέρα μόλις δεκαεπταετίας καὶ ἐκαλεῖτο Ἀλίκη.

Ἐξήρχοντο ὀλίγον, σπανίως μετέβαινον εἰς Παρισίους καὶ δὲν ἐδέχοντο ποτὲ ἐπισκέψεις.

Δις μόνον τῆς ἐβδομάδος, καθ' ἣν ὦραν γίνεται ὁ περίπατος εἰς τὸ δάσος, γυνή τις, ἐνδεδυμένη ἀπλούστατα, ἀλλὰ μετὰ κομψότητος, κατήρχετο τῆς ἀμαξῆς, ἔμπροσθεν τῆς θύρας των, καὶ τὰς συνήντα ὅτε μὲν εἰς τὸν κήπον, ὅτε δὲ εἰς τὴν οἰκίαν. Ἐνίοτε τὸ πρόσωπον τοῦτο, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν, ἐλάμβανε τὸν βραχίονα τῆς νέας, ἥτις τὴν ἀνέμενε ἐμπροσθεν τῆς κιγκλίδος καὶ ἀμφοτέραι, ἀφοῦ διήρχοντο περὶ τὸ δάσος τῆς Βουλώνης, ἐχάνοντο εἰς τὰς ἐρήμους δενδροστοιχίας. Μετὰ τινα χρόνον ἐθεῶντο ἐπανερχόμεναι καταγοητευμέναι ἐκ τοῦ περιπάτου των, καὶ ἡ μὲν Ἀλίκη μετὰ τῆς κυρίας Ὁδρύ εἰσῆρχοντο εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ δὲ ξένη, ἀνερχομένη ἐπὶ τῆς ἀμαξῆς, ἐπέστρεφεν εἰς Παρισίους. Οὐδεμία ὑπαρξίς ἦτο τόσον εὐτυχῆς τῶν δύο ἐκείνων γυναικῶν. Καὶ τὴν μοναξίαν των ταύτην οὐδὲν μυστήριον ἐκάλυπτεν.

[Ἐπεται συνέχεια].

GUY DU MAUPASSANT

Ο ΓΕΡΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ

Διήγημα

Τὸ κοιμητήριον, πεπληρωμένον ἀξιοματικών, εἶχεν ὄψιν ἀνθοστολίστου ἀγροῦ. Τὰ πηλίκια καὶ αἱ ἐρυθραὶ περισκελίδες, τὰ ξίφη, αἱ ἐπωμίδες καὶ τὰ χρυσὰ κομβία διεκρίνοντο ἐν μέσῳ τῶν τάφων, ὧν οἱ λευκοὶ ἢ οἱ μαῦροι σταυροὶ, διεσπαρμένοι εἰς τὴν πόλιν τῶν νεκρῶν, ἤπλουν τοὺς διεγείροντας τὴν ὀδύνην βραχιονάς

των, τοὺς κατεσκευασμένους ἐκ σιδήρου, ἐκ μαρμάρου, ἐκ ξύλου.

Εἶχον ἐνταφιάσει τὴν σύζυγον τοῦ Συνταγματάρχου Λιμουζέν, ἥτις κολυμβῶσα ἐπνίγη πρὸ δύο ἡμερῶν.

Τὰ πάντα εἶχον τελειώσει. Οἱ ἱερεῖς εἶχον ἀναχωρήσει, ἀλλ' ὁ Συνταγματάρχης, ὑποβασταζόμενος παρὰ δύο ἀξιωματικῶν, ἔμενεν ὁρθίως πρὸ τοῦ τάφου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐβλεπεν ἀκόμη τὸ φέρετρον. ὅπερ ἔκρυπτεν, ἐν ἀποσυνθέσει ἤδη, τὸ σῶμα τῆς νεαρᾶς αὐτοῦ συζύγου.

Ἦτο σχεδὸν γέρον, ἰσχνός, ὑψηλός, μὲ μύστακας λευκοῦς, εἶχε δὲ νυμφευθῆ, τρία ἔτη πρότερον, τὴν κόρην συστρατιώτου αὐτῷ μείνας ἐντελῶς ὀρφανὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς Συνταγματάρχου Σορτίς.

Ὁ λοχαγὸς καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐστηρίζετο ὁ τεθλιμμένος Συνταγματάρχης προσεπάθουν ν' ἀπομακρύνωσι τοῦτον ἀνθιστάμενον, ἔχοντα τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις δακρύων καὶ ψιθυρίζοντα χαμηλῇ τῇ φωνῇ: «Ὁχι, ὄχι ἀκόμη ὀλίγον...» Ἦθελε νὰ παραμένῃ ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ τάφου, ὅστις τῷ ἐφαίνετο ἄνευ πυθμένος, ἄβυσσος ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔπεσαν ἡ καρδιά του καὶ ἡ ζωὴ του, πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς!

Αἶφνης ὁ στρατηγὸς Ὁρμόντ ἐπλησίασεν, ἔλαβεν ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν Συνταγματάρχην καὶ σύρων αὐτὸν σχεδὸν βιαίως «ὕπαγωμεν, ὑπάγωμεν, εἶπε» δὲν πρέπει νὰ μείνωμεν ἐδῶ». Ὁ Συνταγματάρχης ὑπήκουσε τότε καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του.

Ἐνῷ ἤνοιγε τὴν θύραν τοῦ δωματίου του παρετήρησεν ἐπιστολὴν ἐπὶ τοῦ γραφείου αὐτοῦ. Λαβὼν ταύτην ὀλίγον ἔλλειψε νὰ πῆσῃ χαμαὶ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς συγκινήσεως, διότι ἀνεγνώρισε τὴν γραφὴν τῆς συζύγου του. Ἡ ἐπιστολὴ ἔφερε γραμματόσημον μὲ χρονολογίαν τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐσχίσε τὸν φάκελλον καὶ ἀνέγνω.

«Πάτερ,

«Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἀποκαλῶ ἀκόμη πατέρα ὡς καὶ ἄλλοτε. Ὅταν θ' ἀνεύρητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην θὰ εἶμαι νεκρὰ καὶ ὑπὸ τὴν γῆν. Τότε δύνασθε ἴσως νὰ με συγχωρήσετε.

«Δὲν θὰ προσπαθῶ νὰ σὰς συγκινήσω, οὐδὲ νὰ μετριάσω τὸ σφάλμα μου. Θέλω νὰ εἶπω μόνον μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινείας γυναικός, ἥτις μέλλει ν' αὐτοκτονήσῃ μετὰ μίαν ὥραν, τὴν ἀλήθειαν ὁλόκληρον καὶ πλήρη.

«Ὅτε μ' ἐνυμφεύθητε ἐκ γενναιοφροσύνης, ἀφωσιώθην εἰς ὑμᾶς ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ σὰς ἡγάπησα ὡς ἀγαπᾷ καρδιά τρυφερὰς κόρης. Σὰς εἶχον ἀγαπήσει ὡς πατέρα μου, ἡμέραν δὲ τινα, ἐνῷ ἤμην ἐπὶ τῶν γονάτων σας καὶ μ' ἐνηγκαλίζεσο, σὰς ὠνόμασα πατέρα χωρὶς νὰ τὸ θέλω.

Ἡ λέξις αὕτη ἦτο κραυγὴ τῆς καρδίας ἐξ ἐνστίκτου, αὐθόρμητος. Ἀληθῶς εἰσθε δι' ἐμὲ πατήρ, οὐδὲν ἄλλο ἢ πατήρ. Ἐγλάσας καὶ μοι εἶπες: «Νὰ με ἀποκα-

λῆς πάντοτε οὕτω, παιδί μου, τοῦτο θὰ μ' εὐχαριστῇ».

Ἠλθομεν εἰς ταύτην τὴν πόλιν καὶ — συγχώρησόν με, πάτερ — κατέστην ἐρωτόληπτος. Ὡ! ἀντέστην ἐπὶ μακρόν, σχεδὸν δύο ἔτη, σημειώσατε καλῶς, σχεδὸν δύο ἔτη καὶ μετὰ ταῦτα ὑπέκυψα ἐγενόμην ἔνοχος, κατεστράφη.

«ὑπὸ τίνος; Δὲν θὰ τὸν μαντεύσητε ποσῶς. Εἰμί πολὺ ἥσυχος ὡς πρὸς τοῦτο, ἀφοῦ ὑπῆρχον περὶ ἐμὲ καὶ μετ' ἐμοῦ πάντοτε δώδεκα ἀξιωματικοί. Μὴ ζητήσητε νὰ τὸν γνωρίσητε καὶ μὴ τὸν μισήσητε. Ἐπράξεν ὅ,τι καὶ πᾶς ἄλλος θὰ ἔπραττεν ἀντ' αὐτοῦ, ἄλλως τε δὲ εἰμαι βεβαία, ὅτι με ἡγάπα ἐξ ὅλης καρδίας.

«Ἀλλ' ἄκουσε. Εἶχομεν ὀρίσει συνέντευξιν εἰς τὴν νῆσον Βεκὰς — γνωρίζεις τὴν μικρὰν νῆσον, ἥτις εἶνε μετὰ τὸν μύλον. Ἐγὼ ὤφειλον νὰ μεταβαίνω εἰς ταύτην κολυμβῶσα, ἐκεῖνος δὲ ὤφειλε νὰ με ἀναμῇ εἰς τοὺς θάμνους καὶ ἀφοῦ ἐμένομεν ἐκεῖ μέχρι τῆς ἐσπέρας, διὰ νὰ μὴ μᾶς ἴδῃ τις, ἀνεχωροῦμεν. Εἶχον ἔλθει ἡμέραν τινὰ, ὅπως τὸν συναντήσω. Οἱ κλάδοι ἡνοίχθησαν καὶ παρετηρήσαμεν τὸν Φίλιππον, τὸν ὑπηρετὴν μας. Ἡσθάνθη, ὅτι ἐχάθημεν καὶ ἔρριψα ἰσχυρὰν κραυγὴν. Τότε μοι εἶπεν — ὁ ἐραστής μου — «Φύγε κολυμβῶσα ταχέως καὶ ἄφες με μετὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου».

«Ἀνεχώρησα τόσον συγκεκριμένη, ὥστε ὀλίγον ἔλλειψε νὰ πνιγῶ καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκόν μας φοβουμένη φοβεράς συννεπίας. Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα, ὁ Φίλιππος μοι ἔλεγε ταπεινῇ τῇ φωνῇ εἰς τὸν διάδρομον τῆς αἰθούσης, ἔνθα τὸν συνήντησα. «Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς τῆς κυρίας, ἐὰν ἔχῃ νὰ μοὶ δώσῃ ἐπιστολὴν τινα.» Ἀμέσως ἐνόησα, ὅτι ἐδωροδοκῆθη καὶ ὅτι τὸν ἐξηγόρασεν ὁ ἐραστής μου. «Τῷ ἐδίδον — τῷ ὄντι — ἐπιστολάς, ὅλας μοι τὰς ἐπιστολάς. Τὰς ἐπέδιδε καὶ μοι ἔφερε τὰς ἀπαντήσεις. Τοῦτο διήρκεσε δύο περίπου μῆνας. Εἶχομεν ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν, ὡς εἶχες ἐμπιστοσύνην πρὸς αὐτόν καὶ σύ.

«Ἀλλ' ἰδοὺ, πάτερ, τί ἐπηκολούθησεν. Ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν αὐτὴν νῆσον, ἐν ἣ μετέβην κολυμβῶσα, ἀλλὰ ταύτην τὴν φορὰν μόνη, εὗρον τὸν Φίλιππον. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος μὲ ἀνέμενε καὶ μοι εἶπεν, ὅτι ἔμελλε ν' ἀνακοινώσῃ τὰ πάντα εἰς σέ καὶ νὰ σοὶ δώσῃ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας κλέπτων ἐφύλαττεν, ἐὰν δὲν συγκατένευον εἰς τὰς ἐπιθυμίας του.

«Ὡ! πάτερ μου, πάτερ μου! Ἐφοβήθη, ἡσθάνθη τρόμον, τρόμον χαμερπῆ, ἀνάξιον διὰ σέ πρὸ πάντων, διὰ σέ τὸν ἀγαθόν, τὸν ἀπατῶμενον παρ' ἐμοῦ, διὰ τὸν ἐραστὴν μου ἀκόμη — καθ' ὅσον θὰ τὸν ἐφόνευες — δι' ἐμὲ ἴσως... εἰς εὐρὴν καὶ ἐγὼ!!! Ἐγενόμην παράφρων, ἔμεινα ἐκστατική. Ἐπίστευσα, ὅτι θὰ δωροδοκηθῇ ἄλλην μίαν φορὰν, ἀλλὰ μὲ ἡγάπα. Ὅποιον αἰσχός!

«Εἴμεθα τόσον ἀδύνατοι ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὥστε καθιστάμεθα παράφρονες πολὺ εὐκολώτερον ὑμῶν τῶν ἀνδρῶν καὶ

ὅταν ἀπαξ καταπέσωμεν, καταπίπτομεν βαθύτερον, ἀκόμη βαθύτερον. Γνωρίζεις τί ἔπραξα;

«Εἶπον τότε κατ' ἐμαυτὴν. Πρέπει ν' ἀποθάνω. Ζῶσα δὲν θὰ ἡδυνάμην νὰ σοὶ ἐξομολογηθῶ παρόμοιον ἔγκλημα. Νεκρὰ τολμῶ τὸ πᾶν. Δὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως ἢ ν' ἀποθάνω. Οὐδὲν θὰ ἡδύνατο νὰ μ' ἐξαγνίσῃ. Ἦτο δυνατόν πλέον ν' ἀγαπῶ καὶ ν' ἀγαπῶμαι. Μοι ἐφαίνετο, ὅτι ἐρρύπαινον πάντας μόνον τείνουσα πρὸς αὐτοὺς τὴν χεῖρα.

«Μετ' ὀλίγον μεταβαίνω ἵνα λουσθῶ καὶ ἵνα μὴ ἐπανεέλθω πλέον. Ἡ πρὸς σέ ἐπιστολή μου αὕτη θὰ σταλῇ εἰς τὸν ἐραστήν μου. Θὰ τὴν λάβῃ μετὰ τὸν θάνατόν μου καὶ χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τίποτε θὰ σὰς τὴν στείλῃ ἐκπληρῶν τὴν τελευταίαν εὐχὴν μου. Σὺ θὰ τὴν ἀναγνώσῃς ἐπανερχόμενος τοῦ κοιμητηρίου.

«Χάιρε, πάτερ μου, δὲν ἔχω οὐδὲν ἄλλο νὰ σοὶ εἶπω. Πράξε ὅ,τι νομίσης καὶ συγχώρησόν με».

Ὁ Συνταγματάρχης ἀπέμαξε τὸν ἰδρώτα τοῦ μετώπου του. Ἡ ψυχραιμία, ἣν ἐπεδείκνυν εἰς τὰς μάχας, τῷ ἐπανῆλθεν ἀμέσως.

Ἐκρυσσε τὸν κῶδωνα.

Εἰς ὑπηρετῆς παρουσιάσθη.

— Στείλέ μου τὸν Φίλιππον, εἶπε.

Μετὰ τοῦτο ἤνοιξε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸ ἐρμάριον τῆς τραπέζης. Ὁ Φίλιππος εἰσῆλθε σχεδὸν παρευθύς. Ἦτο στρατιώτης ὑψηλός, μὲ μύστακας ξανθοὺς, φυσιογνωμίαν κακεντρεχὴ καὶ βλέμμα ὑπουλον.

Ὁ Συνταγματάρχης τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτοί.

— Εἰπέ μοι τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ τῆς γυναικός μου.

— Ἀλλὰ, Συνταγματάρχα μου...

Ὁ Συνταγματάρχης ἔλαβε τὸ περιστροφὸν ἐκ τοῦ ἐρμαρίου.

— Εἰπέ μοι ταχέως, διότι γνωρίζεις, ὅτι δὲν ἀστειεύομαι.

— Εἶνε... ὁ... λοχαγὸς Ἀλβέρτος.

Μόλις ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ φλόξ τοῦ πολυκρότου τῷ ἔκαυσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ δὲ σφαῖρα ἐβυθίσθη ἐν τῷ μεσῷ τοῦ μετώπου.

Ε. ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΑΙΣΩΠΟΥ — ΞΕΝΟΦΟΥ ΛΟΥ

Ε Υ Α

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίαν Θεανὸν Μηλιώτη καὶ κκ. Μιλιάδην Ἀργυροπούλου καὶ Ἀλέξ. Π. Δουζιαν. Συνδρομαὶ ὅμως ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Στυλιανὸν Βισβίτην. Ἀπεστάλησαν. — κ. Πάνον Ε. Κοντογούρην. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. Τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐλ. Βιβλιοθήκης», ἐμετρήθησαν ὁρ. 20. — κ. Ν. Παπούλην. Ἐλήφθη ταχ. ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Τῇ διευθύνσει τῆς «Ἐλ. Βιβλιοθήκης» ἐμετρήθησαν ὁρ. 64:20. — κ. Γεώρ. Ἰω. Γουζοπούλου. Ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Δ. Μπουλαντζῆν. Γνωστοποιούμεν ὅτι δὲν ἐλήφθησαν ἔτι. — κ. Βμ. Βεκιάρη. Ἐλήφθησαν. — κ. Β. Α. Πάρε. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν. — κ. Βασίλειον Κοτζῆλην. Παρὰ τοῦ κ. Περικλίου Ποδαρίκη, ἐλήφθησαν φρ. 20. Μένει ὑπόλοιπον ἔτι φρ. 10.